Пише: Слободан Антонић
петак, 01 јул 2011 15:15

Тадић се за бриселске шине дефинитивно залепио 9. септембра, и од тада се њима послушно котрља [1] . Он се нада да те шине Србију неумитно воде у ЕУ, што начелно и није сасвим нетачно. Воде, али пруга има мноштво слепих колосека и пуно скретничара-разбојника. Кад они неког гурну на слепи колосек, жртва мора да испуњава услове како би био припуштена даље. Стога се један призор стално понавља: Тадић таман испуни тражени услов, таман захукта локомотиву, кад оно – опет слепи колосек, и опет нови услов. Чак је и Дачић схватио ту понижавајућу игру, предвидевши да ће „Хашки трибунал полако бити замењен, као алиби за досадашње притиске на Србију, неким другим темама... вероватно, Косово или Република Српска или питање неких аутономија или сепаратизама у оквиру Србије" [2] .

Тадић је мислио да је, практично, завршио посао када је, 9. септембра, одустао од активне косовске политике, сводећи је на реченицу: „Никад, али никад нећемо признати Косово“. Онда је 10. октобра са 6.000 полицајаца побо у срце Београда, „дугину заставу“ и тако симболички обележио територију која од сада припада бриселско-вашингтонском естаблишменту и његовом „систему вредности“. Онда је започео „безусловне преговоре“ са Приштином, обећавши тамошњим узурпаторима катастарске књиге и све друго што им још недостаје да би изгледали као „држава“. Онда је и Хрватима дао уверење – које им је још недостајало како би комплетирали документацију за бриселски шалтер – да су они добар сусед Србије, те да Србија и Срби од њихове фине и љубазне државе ама баш ништа не потражују. Онда је и лично објавио хватање Младића и лично Србима објаснио да од сада, „на путу ка Европи“, више неће бити препрека...

Али после свега тога, после свих тих „безусловних“ давања и после свих тих одустајања од легитимних интереса, уместо да српски државни воз затутњи ка толико сањаном циљу, Тадић се опет нашао у ситуацији да му се несрећна композиција заглављује на неком слепом колосеку. И опет се појављује скретничар, сада у виду немачких парламентараца, који љубазно, али одлучно каже: „Све је то лепо, али ништа док не признате Косово“ [3] .

То је већ и за Тадића било превише, он се јамачно пожалио „где треба“, па су онда Немци ипак морали јавно да кажу да они баш и не траже да се Косово и формално призна, већ само да се успоставе „добросуседски“ односи, као да је Косово стварно признато, мада кобојаги није [4] . Све је то пропраћено и сасређеном паљбом рингијеровског концерна – тог „Службеног гласника“ Брисела у Србији – на Тадићевог министра спољних послова. Јеремић је тако, у *Блицу*,

само у једном дану добио три негативна текста – један којим му се поручује да је његова права странка ДСС
[5]
, други којим се оптужује да изазива сецесију Санџака
[6]
и трећи који га проглашава згубиданом и замлатом
[7]
. У истом дану, али у другом рингијеровском дневнику, у листу
Ало
, Јеремић је проглашен за губитника, а онда је још добио пацке и у колумни главног уредника трећег рингијеровог чеда – недељника НИН.

Од ДС-а се изгледа очекује потпуна, брза и коначна елдепеизација, а симболички крај тог процеса требало би да буде уклањање и последњих симбола „старе политике о Косову“ – како је то лепо формулисао *Блиц* [8] . Јеремић је ваљда један од тих симбола, па се он гура у блато и исмејава кад год се за то укаже прилика.
Блиц
је и крајем прошле године организовао кампању смењивања Јеремића
[9]
. Та кампања није дала резултат, али такви пројекти теледиригованих медија транснационалног капитала имају дугорочнији циљ да поткопају углед непослушног домаћег политичара, те да постепено мењају расположење домаћег јавног мњења у вези са неким питањем.

А јавно мнење се, таквим исцрпљујућим медијским маратоном, збиља „умара од Косова“. Сусрећем људе који ми ових дана причају исто – „доста је било одлагања, треба урадити оно што је неминовно“. Они су припадници београдске елите (или макар поделите) која даје тон јавном мнењу. Функција оних наступа немачких парламентараца, или пак *Блицо вих*
драматичних наслова (попут „Немачка очекује да Србија призна Косово пре уласка у ЕУ“
[10]
) и јесте да „креаторе јавног мнења“, као и читаву публику, постепено засити одређеним типом ставова и информација, тако да они на крају дигну руке. Та предаја би се затим прогласила врхунском „разборитошћу“ и врхунским медијским (социјалним, политичким) „реализмом“.

Том методом упорног и постојаног притиска „да се прихвати реалност“ (то јест, да се прихвати диктат транснационалних структура), већ је поцепана највећа опозициона антибриселска странка, а од њеног опортунистичког крила направљена прихватљива „опозициона“ алтернација Тадићу и ДС-у. Том методом ломљен је и Тадић све док није

одустао од активне косовске политике и препустио се да га по том спољнополитичком терену воде бриселски чиновници. Том методом ломи се и цела српска елита – интелигенција, пословни људи, политичари – да из опортунизма, умора и лакомислености дигну руке од Косова и сваке националне суверености (уз мамац да ће тиме и они постати део нове, транснационалне елите).

Оно што се, међутим, одиграва буквално пред нашим очима није „Тадићева издаја“, као што галаме наши криптоаналитичари и остали лажни или јалови интернет опозиционари. У питању је, нажалост, још много опаснији и погубнији процес коришћења конформизма, опортунизма и егоизма читаве наше политичке класе, читаве наше елите, па и читаве наше интелигенције, како би се целокупно српско друштво поставило на бриселске шине – на шине са којих нема мрдања, на шине са којих више нема извлачења, већ има само послушног слеђења правца који нам је транснационални капиталистички естаблишмент зацртао.

Ту и тамо, још, у владајућој политичкој структури виде се појединци или групице који пружају отпор, ту и тамо, још, јављају се опозиционе странке или клубови који виде да је ђаво однео шалу, ту и тамо, још, понеки новинар, аналитичар или професор објави понеку упозоравајућу колумну... Али, све је то засад недовољно да се композиција скине са бриселских шина. Она је, захваљујући баш опортунизму и глупости не само возног особља, већ и самих путника, послушно на њима чак и онда када данима стоји на слепом колосеку. Чак и онда када скретничари по ко зна који пут уцењују и возовође и путнике да их неће пустити даље уколико не предају свој новац, златне сатове и венчано прстење, чак и тада, дакле, возовође и путници не мисле да нешто предузму, чак и тада не одбијају уцене, нити помишљају да се разбојници могу одгурнути, а воз усмерити на неку другу страну. Не, они по ко зна који пут послушно празне новчанике, скидају часовнике и чак ваде сопствене златне зубе, како би све то уредно предали разбојницима...

Тадић је, као главни возовођа, разуме се, најодговорнији за ово о чему говоримо. Али и он је, само део једног друштвеног миљеа, типичан примерак наше београдске елите, која, чак и када није од почетка издајничка, и када није од старта зла и непоштена, јесте слаба, опортунистичка, инфантилно лакомислена и конформистичка.

Тадић се показао као слаб, али он је само један од многих међу нама који је исувише „свилен“ за упорне, дрске и бројне силеџије са којима имамо посла. (Треба бити поштен па рећи да се ту, нажалост, ни остали нису нарочито истакли.) Србија је сатерана у теснац, Србија је стављена у положај у коме пристојност изгледа да више не помаже.

Србија почиње да сања хероја који ће смети да одгурне оне скретничаре-разбојнике (а ако треба и кукавичке возовође) и да воз усмери ка неком другом циљу. Бриселским шинама се даље не може. Ово мора да буде последњи слепи колосек на који су нас сатерали. Морамо се коначно одглавити, морамо свршити с овом понижавајућом игром.

Јер, нећемо ли ваљда да чекамо да нешто предузмемо тек онда када, након што су нам узели новчанике и златне зубе, ти скретничари-разбојници не затраже и бубреге, рожњаче и срца наше деце?

---

[1] Види моју анализу значаја 9. септембра као прекретнице Тадићеве косовске политике: http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/kraj-kosovske-politike.html

[2] http://www.nspm.rs/hronika/ivica-dacic-slede-novi-uslovi-srbiji-na-putu-ka-eu.html

[3] http://www.nspm.rs/hronika/poslanici-nemackog-bundestaga-na-kraju-pregovora-o-pridruzivanju-eu-srbija-mora-da-prizna-kosovo.html

http://www.nspm.rs/hronika/roderik-kizeveter-nemacka-ocekuje-da-srbija-prizna-kosovo-pre-ulaska-u-eu.html

[4] http://www.politika.rs/vesti/najnovije-vesti/Nemacki-parlamentarci-ocekuju-pocetak-pregovora-sa-EU.sr.html

[5] http://www.blic.rs/Vesti/Tema-Dana/261220/Vuk-Jeremic-najblizi-Vojislavu-Kostunici ; овај чланак је наставак претходно започете „анкете“: http://www.blic.rs/Vesti/Politika/261103/Glasajte-Kojoj-stranci-pripada-Vuk-Jeremic

[6] http://www.blic.rs/Vesti/Politika/261302/LDP-Da-li-Srbiji-preti-nova-secesija

[7] http://www.blic.rs/Komentar/Komentar-dana/261159/Juris-na-vetrenjace

[8] http://www.blic.rs/Vesti/Politika/255874/Stara-politika-o-Kosovu-vodi-u-izolaciju

[9] Види: http://www.blic.rs/Vesti/Politika/218945/Gubitnici-da-vrate-funkcije ;

http://www.blic.rs/Vesti/Politika/222819/Smena-Jeremicasledi-posle-stranackih-izbora

[10] http://www.blic.rs/Vesti/Politika/261532/Nemacka-ocekuje-da-Srbija-prizna-Kosovo-pre-ulaska-u-EU